

ANTOLOGIE MYSTERIÓZNÍ A FANTASTICKÉ PRÓZY

HLUBINY MĚSTA

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ
PAVEL RENČÍN
LUKÁŠ VAVREČKA
PETR STANČÍK
ANNA BOLAVÁ
VILMA KADLEČKOVÁ
JAN ŠTIFTER
A DALŠÍ

HLUBINY MĚSTA

ANTOLOGIE MYSTERIÓZNÍ A FANTASTICKÉ PRÓZY

HLUBINY MĚSTA

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ,
LUKÁŠ VAVREČKA (eds.)

© Ben Aaronovitch, Anna Bolavá, Veronika Fiedlerová,
Vilma Kadlečková, Vilém Koubek, Přemysl Krejčík,
Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová, Martin Paytok,
Pavel Renčín, Kristýna Sněgoňová, Petr Stančík, Jan Štifter,
Dalibor Vácha, Lukáš Vavrečka, Františka Vrbenská, 2023
Translation © Hana Shánělová, 2023
Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2023
Cover art © Lukáš Tuma, 2023
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0116-9 (print)

ISBN 978-80-278-1292-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1293-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1294-3 (pdf)

Každé město má své hluboké tajemství.

Slovo úvodem

Snažím se číst celou škálu žánrů, ale upřímně řečeno, mými dvěma velkými láskami jsou krimi a spekulativní fikce. Když si vybírám četbu na dlouhé cesty vlakem nebo na deštivé odpoledne, s oblibou si zvolím to, co souvisí buď s vraždou, robotem, nebo čarodějem – příležitostně pak něco, kde jsou všechny tři prvky pohromadě. Když jsem se rozhodl napsat román, nemohl jsem se tudíž zdržovat psaním dvou, jednoho krimi a jednoho ve stylu spekulativní fikce, a tak jsem se rozhodl, že spojím oba žánry do jediné knihy, protože pak bude s výsledkem spokojen přinejmenším jeden člověk, a to já sám.

Často mi kladou otázku, zda je právě Londýn nejvhodnějším prostředím pro městskou fantasy, a odpověď zní: Samozřejmě ano, pro *mé* příběhy zcela jistě, protože jsem rodilý Londýňan, který své město miluje. Pravdou ovšem je, že jakékoli město, městečko, nebo dokonce vesnice může poskytnout úrodnou půdu – stačí trocha pátrání, špetka představivosti a poutavý příběh.

Někdy si můžete město prostě vymyslet jako Anna Bolavá, zasadit ho do alternativní historie jako Františka Vrbenská nebo ho po vzoru Vilmy Kadleckové umístit na úplně jinou planetu – či dokonce přijít s takovým, které existuje pouze ve vašich snech, jako to udělal Pavel Renčín.

Někdy je zábavné vybrat si své rodné město nebo nějakou ospanou periferii, kde se obvykle nic neděje – alespoň

nic, co by se dostalo do novin –, a převrátit to místo vzhůru nohama.

Přiznám se, že mám slabost pro Brno. Pochopte, nikdy jsem tam nebyl, i když to mám jednou v plánu, ale mám rád místa, která jsou v literatuře přehlížena, ať už jde o malé čtvrti, zapadlé vesnice, nebo v případě Brna o druhé největší město v Česku.

V městské fantasy, a samozřejmě nejen v ní, si užíváme pravého potěšení z objevování věcí, které se ukrývají v našem každodenním životě. Někdy jsou ty skryté skutečnosti děsivé jako lovecraftovské pojetí Nové Anglie v příběhu Dalibora Váchy, nebo mysteriózní, jako současná Praha Petra Stančíka. Mohou sahat od dávné minulosti – například doby Římské říše v podání Veroniky Fiedlerové – až k ponuře sentimentálnímu líčení Londýna coby města opakovaně odsouzeného k záhubě, jako je tomu u Michaely Merglové. Jestliže nás fantastika běžně přenáší do nového a jiného světa, pak fantastická a mysteriózní próza využívá realitu města, již považujeme za naprosto samozřejmou, a mění náš pohled na ni.

Poněvadž je svět skutečně záhadný a nepochopitelný, řízený sociálními, ekonomickými, politickými a technologickými silami, které mohou být utajené nebo těžko srozumitelné, zažíváme spoustu situací, pro něž nemáme vysvětlení. A právě na této nejistotě staví příběhy o mystériích městeček a měst. O tom, kolik zaplatíte za šálek kávy, může rozhodovat komplikovaná provázanost klimatických podmínek, obchodu a kurzu jednotlivých měn – anebo to mohou být elfové, kteří se zmocnili letošní úrody kávových zrn. Nebo možná všechno dohromady.

Takže pokud se s příběhy, jako jsou tyto, setkáváte poprvé, možná byste si měli zapnout bezpečnostní pásy, protože až knihu dočtete, svět se vám bude jevit v úplně jiném světle.

Ben Aaronovitch

Boxerské „utkáni desetiletí“ třicátých let dvacátého století vyhrál na body Vilda Jakš, mnohem později – hlavně díky filmu s Markem Vašutem – známý jako Český Rocky. Tomu druhému, Frantovi Nekolnému, zbýval tehdy poslední rok boxerské kariéry, přičemž jeho krasojízdu neměla utnout tato porážka, ale rozkol s manažerem. A byť vedle prvního jmenovaného se na něj dnes už tak nějak pozapomnělo, ne nadarmo se tomu – možná největšímu průkopníku boxu v ČSR a někdejšímu mistru republiky ve velterové váze – přezdívalo Česká mlátička, neboť svého času byl mezi evropskými rohovníky bezkonkurenční.

Jako první československý boxer v USA zažil mnohé, co mohl krajanům po návratu vyprávět. A jak se zdá, ne všechno by mu doma uvěřili. Přesto, že rohování jest sportem gentlemanů, někdy ani ti nejodvážnější nemají příliš šancí proti mamonu chtivé mašinerii megalomanských měst s jejich temnými zákoutími. Obzvlášť, když se v nich skrývají příšery. A zejména, když jsou ta města ještě ke všemu prokletá.

Přemysl Krejčík

ČESKÁ MLÁTIČKA

Dalibor Vácha

Franta Nekolný měl velmi světlé vlasy. Světlé řasy, světlé obočí, někdo by řekl, že je albín. Byl menší postavy, sporý, byl boxer, dokonce jeden z nejlepších. Doma v Československu neměl konkurenci, a proto se dostal za velkou louži. Byl prvním a posledním československým boxerem, který se postavil do ringu v proslavené newyorské Madison Square Garden.

Nyní nestál v Madison Square Garden, ale v ringu St. Nicholas Areny, což je pořád v New Yorku.

Tři tisíce diváků.

Nekolný proti Raffertymu, předposlední zápas večera.

Gong.

Desáté, závěrečné kolo. Franta si mohl myslet, že má víc bodů, ale nesměl polevit. Chtěl Raffertyho sundat. V USA se K.O. cení ze všeho nejvíc.

Franta vlétl do středu ringu jako raketa. Rafferty se sbalil a zdálo se, že od začátku bude defenzivnější. To Franta ani neuměl. Vlétl na něj a začal ho bít. Zatím jen oťukával, pořád toho o Raffertym moc nevěděl, mohl mít v rukávu nějaký trik a on se nechtěl na konci zápasu dočkat škaredého překvapení.

Rafferty se odkryl a šel do protiútoků. Tvrdě, silně, se vším odhodláním.

Dobře. Dobře.

Franta srazil protivníkovu pravici stranou a pustil se do kulometu. Tak rychle jako on nikdo neboxoval. V Československu a v Evropě měl přezdívku Česká mlátička, tady v Americe si už stačil vysloužit přízvisko Mr. Machine Gun.

A teď ukazoval Raffertymu, zač je toho loket.

Zatlačil ho do kouta a tam ho zpracovával neustávající sérií tvrdých ran. Nevadilo, že Rafferty tu a tam vykryl direkt či hák, Franta ho zasahoval silně a pravidelně. Plesk. Plesk. Plesk. Rány na trup. Rafferty snížil kryt. Prásk. Prásk. Prásk. Direkty na bradu.

Rafferty se zhoupnul doprava, vyhnul se Nekolnému a jeho levička to narvala Frantovi do žeber.

„Kurva!“ zavrčel bývalý řeznický učeň. Ta sedla. Ta kurva sedla. Odtančil dozadu. Hýbal se. Nohy mu hrály. Naznačoval rameny. Musel si dát chvilku oraz, rána do žeber ho sakra vyvedla z koncentrace.

Jako kdyby měl Rafferty v levé rukavici podkovu.

Znovu.

„Co děláš, blbče?“ řval sekundant Jenda Heřmánek od rohu. „Vzpamatuj se!“

Rafferty vycítil šanci a šel po Frantovi jako slepice po flusu. Mydlil ho hlava nehlava. Zatlačil ho do rohu.

Soustřed' se, Františku.

Soustřed' se.

Zpevnit kryt.

A jít dopředu.

Opět spustil kulomet a téměř mimoděk zaznamenal, že diváci začali rvát nadšením.

Rafferty klopýtl, ztratil rytmus, Franta převzal iniciativu. Soustředil se na tělo, potom rychle rozbil protivníky kryt a zasáhl ho několikrát do obličeje.

Krev.

Spousta krve.

Gong!

Ringový sudí odtáhl Frantu stranou, jako kdyby měl strach, že téměř albínský Čechoslovák bude černovlasého Američana mlátit dál.

O pár minut později bylo vše jasné.

Franta Nekolný si na americkém kontinentě připsal další vítězství.

„Neměl ses nechat mlátit,“ zhodnotil jeho výkon Jenda Heřmánek s úsměvem. „Ale jinak to šlo.“

Zápas skončil a bývali by se měli připravovat na další mač, který se měl konat v Chicagu. Jenže, jak říkal jeho manažer, box v Americe není jenom o boxu. A proto teď Franta seděl v kupé vlaku směřujícího z New Yorku na sever do Nové Anglie. Občas poposedl, přehodil nohu přes nohu, necítil se pohodlně, ačkoli kupé bylo ve srovnání s poměry doma luxusní. Samozřejmě, byla to první třída a slavné Pullmanovy vagony byly pojem.

„Nevím, Jendo, jestli to byl dobřej nápad,“ podotkl k drímajícímu Jendovi Heřmánkovi, který mu dělal sekundanta a sparring partnera v tréninku.

„Spoustu prachů za to dostaneš,“ zavrčel Heřmánek.

„Už zase frfňá?“ do kupé se z chodbičky vecpal manažer Hruban. „Zatraceně, mladej, ty seš hroznej... boxer, a pořád si na něco stěžuje jak slečinka. Vždyť víš, kolik nám Simmons nabídnul. Deset tisíc dolarů plus výdaje, cestovný, ubytování, stravování, to je královská taxa.“

„Jo,“ odušil světlovlasý Franta Nekolný a zadíval se z okna.

Nic moc. Fádni přímořská krajina, nízké borovice, táhlé vršky, nic, čeho by se oko mohlo chytit.

„Co jo?“

„Jo, rozumím tomu, ale stejně mám divnej pocit,“ prsty si pročísnuv vlasy, uhladil si zmuchlaný rukáv běžového saka.

„I kdyby tě tam v nějaký exhibici zbili, což tebe nezbijou, do výsledkový listiny se to nepočítá...,“ Hruban dosedl naproti Frantovi. „Hele, podívej se, takový prachy se ani tady

v Americe neválej po ulici. Jedeme si tam pohodlně, je to zatracenej pracháč, chce tě. Vyfoť si s tebou, ukážeš mu pár sekvencí, rozbiješ někomu ciferník, nějakýmu místnímu pitomci, co si myslí, že umí boxovat, to je celý, Franto.“

„Jen aby.“

Arkham jim připadal ponurý. Možná to bylo hustou mlhou, která plnila ulice, Franta si myslel, že tady slunce ani svítit nemůže. Tady je buď mlha, šero, nebo tma. Nedokázal si tyhle ulice představit zalité letním sluncem.

Jenda s Hrubanem pořád něco vyprávěli, snažili se vtipkovat, ale bylo v tom příliš mnoho nuceného. Franta mlčel a rozhlížel se. Domy starší, než by si myslel, že za oceánem najde. Vysoké úzké štíty. Okna, za nimiž se nesvítí. Dveře. Ploty s opadávajícími plaňkami.

Čekali před arkhamským vlakovým nádražím na slíbený odvoz. Železniční budova byla vyvedená v jakémsi pseudo-gotickém slohu a byla odporná, zatraceně hnusná.

„Máme ty jízdenky aspoň zpáteční?“ podíval se Franta svýma dětsky modrýma očima na Hrubana.

„Proč?“

„Kdyby nikdo nepřijel, sedli bysme na vlak a zmizeli zpátky do New Yorku. Nebo vám se tady líbí?“ rozpráhl ruce. Pak ukázal prstem před sebe: „Mi chcete říct, že tohle je normální chrám Páně?!“

O kus dál z mlhy vystupovalo cosi, co by člověk na první pohled identifikoval jako kostel, ale při pátravějším pohledu by odhalil plazivé, kroutivé tvary na fasádě. Všichni tři muži jako očarování popošli pár metrů.

„Hnus.“

„Je to zavřený, podívejte, všechno je to zatlučený prknama a jsou tam...“

Kolem nich s rachocením projel autobus, kolébal se ze strany na stranu, a kromě nahrbeného řidiče v něm nikdo neseděl. Chabé reflektory se marně potýkaly s houstnoucí mlhou.

„Jako mlíko, kluci,“ konstatoval Franta, když se otočil a téměř nebyl schopen očima vyhmátnout budovu nádraží. „Hele, tohle...“

Z mlhy vyjela limuzína a měkce zastavila u obrubníku. Okénko sjelo dolů: „Mr. Machine Gun?“ ozval se zevnitř nakráplý hlas.

„Yes.“ Franta se naklonil, aby si prohlédl řidiče.

„Posílá mě pan Simmons. Měli jste čekat před nádražní budovou, v téhle mlze jsem si vás sotva všiml.“ Řidič měl málo vlasů, tenké rty a mírně vypouklé oči. „Ale konec dobrý, všechno dobré. Pomůžu vám se zavazadly. Pro příště, pánové, tohle není zrovna milé ani bezpečné sousedství, to víte, Arkham je Arkham. Uvidíte, Simmonsville, to je jiná káva.“

Limuzína byla pohodlná, všichni tři měli spoustu místa. Řidič vedl vůz bezpečně a jistě a nezdálo se, že by na ulicích Arkhamu byl jakýkoliv provoz. Jen občas světla obchodů tlumená mlhou, pouliční lampy jako pouhé skvrnky v temně šedém okolí.

„Je to daleko?“ Franta vyhlížel pořád ven, ač popravdě skoro nic neviděl. A to, co viděl, obvykle nebyl schopen pojmenovat. Více tušené než viděné tvary, skvrny. Působilo to na něj ponuře. Když srovnával Arkham s New Yorkem, vlastně i s Prahou, nechtěl si představit, jak bude vypadat ten Simmonsville, kam ani nevede trať.

„Ani ne, za slabou půlhodinu tam jsme.“

„To je tady pořád takhle hnusný počasí?“

„Prosím? Takhle hezky tu nebylo od Vánoc,“ řidič se skřehotavě rozesmál.

Jejich konverzace zemřela dříve, než pořádně začala. Franta se několikrát nadechl, že něco podotkne nebo se na něco zeptá, ale vždycky si to rozmyslel. Doktor Hruban pospával, jen sebou trhl, když vůz přejížděl hrbolatější úsek. A Jenda Heřmánek vypadal, že se ho nic okolo netýká. Těžko říct, nad čím uvažoval, jakými myšlenkami a sny se opájel.

Franta byl našťvaný.

Když vyjeli z Arkhamu, temná mlha se okolo limuzíny sesvěřela ještě úžeji. Vpředu ji rozbíjely světlomety, ale po stranách a vzadu... nic. Nebylo vidět nic.

Franta byl našťvaný na sebe. Protože se bál.

Nenáviděl vlastní strach.

Věděl, že když vstupuje do ringu se strachem, vždycky to začíná průserem. Strach je někdy dobrý... ale většinou je k hovnu.

Bylo to jako šok.

Když sjížděli z kopce, mlha se paradoxně rozerval. Zdálo se, že začal vát vítr, který pokrývku narušil.

Po levé i pravé straně stála velkými reflektory nasvícená staveniště. Limuzína přibrzdila, protože odtud vyjížděly nákladní vozy. Franta si mohl prohlédnout rozestavěné činžovní domy na pravé straně – budou alespoň šest pater vysoké. Po levici to připomínalo obchodní centrum.

Všude se pracovalo.

Ponurý Arkham byl zapomenut.

„Pan Simmons chce z tohoto místa udělat výkladní skříň svého podnikání,“ promluvil poprvé od Arkhamu řidič. V jeho slovech zněl obdiv a hrdost. „Kdybyste viděli Innsmouth předtím, nikdy byste nevěřili, co se mu povedlo... hovoří se o úplné přestavbě. Pan Simmons rád používá slovo revitalizace. Je to jedno z těch nových slov, která sem s sebou přinesl.“ Odmlčel se. „Naštěstí, dobře tak,“ dodal potom rychle.

„Innsmouth?“ narovnal se Franta. Od někoho to jméno slyšel, ale nedokázal si vzpomenout od koho a v jakém kontextu.

„Jo, Innsmouth, ale vy to slovo raději nepoužívejte, prosím, spousta lidí to nerada slyší,“ řidič přidál plyn.

Všude se stavělo a na většině míst i v noci. Projeli přístavem, kde byla aktivita nejhorečnější. Franta si dobře všiml jednoho koutu náměstí, kde stála stará zástavba. Měl dojem, že fasáda napůl zříceného domu je proděravělá od výstřelů. A dům vedle zase vypadal jako vyhořelý. Co se tady stalo?

Kde slyšel jméno Innsmouth?

Další kolona nákladáků donutila limuzínu odbočit doleva. Řidič nadával. Nebylo tu pouliční osvětlení, téměř žádný ruch. Okolo silnice trosky a ruiny, tady se na revitalizaci zjevně nepracovalo.

Kde slyšel jméno Innsmouth?

Zatraceně. To jsou ty neustálý rány do hlavy, smutně se pro sebe uchechl. „Co se tady dělo? Ten kostel před náma!“ zaťukal řidiči na rameno. Byl to klasický kostel, jakých už v Americe viděl tucty, ale tihle měl díry ve zdech. „Jako by to někdo ostřeloval z děla nebo tam odpálil bombu.“

„Hm,“ odtušil řidič mírně nervózním hlasem. „Tudy jsme neměli jet, ale... byla tam objížďka, co jsem mohl dělat.“

„Co se tady stalo?“ Doktor Hruban už byl vzhůru. „Copak se tady válčilo?“

„To se vám jenom zdá,“ zavrčel řidič a šlápl na plyn. Limuzína se prosmýkla mezi troskami a po neurované a dle názoru pasažérů dosti ostré jízdě se vrátila na hlavní, osvětlenou třídu.

„Bude se hodně stavět, divadlo máme hotové, to pánové brzy uvidí, vynikající věc, kompletně elektrifikované, všechno nejmodernější, až uvidíte ty hajzly... tedy toalety,“ řidič se rádoby dobrácky zachechtal nad „neúmyslně“ vyslovenou vulgarity. Mluvil a mluvil. Všem i jemu muselo být jasné, že

tolik mluví, aby zakryl špatný dojem, který na pasažéry udělala neplánovaná odbočka do nerevitalizovaných částí Simmonsvillu.

„Innsmouth,“ opakoval si Franta polohlasem.

„Cože?“

„Někde jsem to jméno slyšel, ale kdybyste mě zabili, tak si nevzpomenou kde.“

„To máš z těch ran do hlavy,“ zašklebil se Hruban.

„Jo, taky si říkám.“

Zase míjeli veliké staveniště nasvícené ze všech stran. Spousta vozidel, strojů, jeřábů, dělníků.

„Hele, kluci,“ ozval se Heřmánek. „Dovedete si představit, že by se takhle makalo u nás, v Československu? V noci?“

Mluvili česky, což řidiče netěšilo, nerozuměl jim. Jistě, soustředil se na jízdu, ale každou chvíli mrknul do zpětného zrcátka.

Limuzína vplula před novotou svítící jednopatrový dům. Před ním byla skvěle ozářená fontána.

„Jsme tady,“ oznámil jim hrdě řidič a vypnul motor.

U ohromných bělostných dveří na ně čekal nahrbený šedesátník v obleku, přes který měl přehozený tenký plášť. Od moře vál nepřijemný, studený vítr.

„Sakra, měl jsem si vzít pořádněj kožich,“ zavrčel Franta a ohrnul si límec. Mnoho to nepomohlo.

„Jmenuji se Elijah Simmons,“ jejich hostitel doširoka rozpráhl paže, jako kdyby je chtěl obejmout. Rychle je však zase spustil, na důvěrnosti nedošlo. „Jaká byla cesta?“

Pokývali hlavou, Hruban se usmál, Heřmánek nejistou angličtinou poznamenal: „Šlo to dobře, pane.“

„Pojďme dovnitř, do tepla, o zavazadla se nestarejte, Peter všechno zařídí, nebojte.“

Ocitli se v úžasné vstupní hale. Na zdech viselo množství loveckých trofejí. Od jelenů přes vlky, medvědy a tygry až po nosorožčí hlavu. Franta měl sto chutí se natáhnout a zkusit, jestli nejde o atrapu.

„Jak se vám líbí Simmonsville?“ hostitel znovu rozpráhl ruce. Zjevně si na podobná gesta potrpěl. Nečekal na odpověď a ihned se vrhl k Frantovi, vzal ho kolem ramen: „Viděl jsem vás boxovat, milý chlapče, v New Yorku, váš styl je úžasný. Doslova Ú-ŽAS-NÝ.“

„Máte to tady hezký,“ pokýval Franta hlavou.

Hruban se na něj šklebil. Zjevně se mu snažil naznačit, aby se choval jako hodný chlapec, k pánovi, který jim dává hodně peněz, ale vypadalo to, že předvádí prvotřídní imitaci pitomce.

„Budu boxovat, nebo mě tady budete vodit jako opičáka?“ přešel Franta z angličtiny do češtiny. Asi se snažil z hostitele vážně udělat blba.

„Opičáka? Ne, budeš boxovat, mladíku,“ odvětil Elijah Simmons perfektní češtinou s pouhým náznakem cizího přízvuku a kochal se jejich překvapením.

„Chtěl jsem vám to říct hned zkraje, ve starém domově jsem se jmenoval Eliáš Šimon. Ale to je dávno, snad bych na to jméno ani neslyšel, kdyby mě tak někdo na ulici oslovil,“ usmíval se Simmons široce. „Aby nebylo mrzení, kdybyste mě chtěli pomlouvat a nevěděli, že máme společnou mateřštinu.“

Provedl je domem na velký dvůr, kde byl rozestavěný bazén. Pán města se usmíval, asi ho bavilo, jak na ně s češtinou vybafl.

„V celém městě se na něčem pracuje, jistě jste si všimli, že stavíme i v noci. Zaměstnávám lidi z širokého okolí, myslím, že nikdo v celém USA se nepokusil uskutečnit takto ambiciózní projekt,“ holedbal se.

Dovedl je do domku pro hosty. Možná je ani nepřekvapilo, že pro hosty tu nemá jen pokoje, ale rovnou celou vilu. Bylo

tam připravené jídlo, pití, štíhlá služka tmavé pleti na ně čekala s úsměvem.

„Musíte být jistě unavení, já bych byl,“ zašklebil se Simmons. „Najezte se, vyspěte se a zítra...“

„Co je tohle vlastně za město?“ vytasil se Franta s otázkou. Simmons se zarazil. Dělal, že pořádně nerozumí otázce.

„Nejdříve Innsmouth, potom Simmonsville,“ Franta byl unavený a trochu vzteklý. Ponurý Arkham a cesta v mlze sem na něj zapůsobila víc, než by si byl ochoten přiznat. „Část vašeho města vypadá, jako kdyby se přes něj přehnala válka...“ Byl by pokračoval, jenže neměl co říct. Přece nechtěl mluvit o pocitech stísněnosti, o strachu, o podivném zápachu, který cítil i tady. Možná to vzdáleně připomínalo hnilobu, nedokázal to však pojmenovat.

„Jste jistě unavení, musíte si odpočinout,“ výraz tváře jejich hostitele se mírně změnil. Nechuť. Možná zloba. „A pamatujte si, Innsmouth neexistuje, to jméno se nepoužívá. Dobrou noc.“

Odešel.

Mlčky se najedli. Služka sklidila ze stolu a odešla. Jenda Heřmánek po ní pokukoval, ale ona si ho nevšímala. Franta si říkal, že je sice štíhlá, ale má nehezky obličej. Velké oči, které pomalu mrkaly, ho znervózňovaly.

„To ho musíš provokovat?“ otočil se Hruban našťavaně na Frantu.

„Jsem se jenom slušně zeptal, to se snad může, ne?“

„Nejsme tady, abysme vyzvídali, ale vydělali prachy. A jestli budeš otravovat člověka, co nám ty prachy nabízíš, tak se na nás vykašle a pojedem zase do hajzlu.“ Hruban byl mrzutý. Stejně jako na Frantu i na něj zapůsobila stísněná atmosféra.

„Kluci, půjdeme spát,“ rozhodl za ně Heřmánek. „Ráno moudřejší večera, bych řekl.“

Každý z nich měl vlastní ložnici. U každé ložnice byla koupelna, Franta tu svou rád využil. Pak se převlékl do pyžama připraveného na velké posteli. Nikde neviděl hodiny, a on sám náramkové nenosil, muselo už ale být dlouho po půlnoci.

Zíval.

Přešel k oknu a pohlédl ven. Slyšel vzdálené zvuky neutuchající stavby. Okno vedlo směrem k moři. Nebe bylo pokryté mraky, měsíc ani hvězdy nesvítily. Byla pořádná tma.

Konečně zalezl do postele. Byl napjatý, čekal podivné kroky na chodbě, čekal, že někdo bude brát za kliku nebo se k němu dobývat. Přemýšlel, jestli dveře zamknul. Natahoval uši, zda neuslyší zoufalé výkřiky, volání o pomoc.

Nic takového.

Rozhodl se, že na chvíli zavře oči. Jen aby jim dal odpočnout. Snažil se sám sobě namluvit, že se mu nechce spát.

Ale okamžitě usnul.

Ráno se cítil slabý jako moucha. Něco se mu zdálo, ale nepamatoval si, co. Vylezl z postele a znovu se šel podívat z okna. Tentokrát moře viděl. Zvlněnou vodní hladinu, která se mínila s šedou oblohou. Drobně pršelo.

Zatukání na dveře ho vytrhlo ze zamyšlení. Hodil na sebe župan a šel otevřít.

Hnědovlasá dívka ve světlých šatech se nejistě usmívala na plavovlasého boxera, který mnohým připomínal prerostlé dítě – dokud nevstoupil do ringu a nezasypal protivníka sprškou silných ran.

Byla moc hezká.

„Neměl jste sem jezdit,“ řekla anglicky s přízvukem, který Franta nedokázal identifikovat. Spíše než výhrůžně její věta zněla smutně.

„A proč ne?“ opáčil fanfarónsky. Přece na sobě před takovou krasotinkou nedá znát obavy, nejistotu, strach. Je Franta Nekolný, boxer, šampión, Česká mlátička, Mr. Machine Gun. Žádnej posera.

„Město je prokleté, a je jedno, jak se jmenuje. Otec to nechce vidět, ale je to tak.“ Pokrčila rameny. „Jmenuji se Karen.“

Udělal krok směrem k ní. Usmíval se. Byla vážně moc hezká.

Ustoupila.

Zvedl obočí.

„Jste boxer, ne?“

Zmateně pokývnul hlavou.

Hořce, ironicky se zasmála: „A boxer by se před mačem neměl na ženskou ani podívat, natož na ni sahat, ne? Po ženských prý slábnou boxerům nohy. Budete ještě silné nohy potřebovat,“ už se ani neusmívala. „Snídaně se servíruje dole v jídelně. Otec na vás pak čeká v hlavní rezidenci.“

Takže dcerunka. Má hezky tvarovaný nohy – i zadek, pomyslel si Franta, když sledoval, jak odchází.

Varování.

Předtuchy.

Obavy.

Při oblékání se vyloženě naštvál. Hrají se mnou nějakou hru? Zbláznil jsem se? Copak jsem stará svíčková bába, abych se bál kravin a pitomin? Vyrazil několika direkty proti neviditelnému nepříteli. Flirtovala se mnou? Provokovala mě? Co to mělo znamenat?

Tohle je nejlepší lék na všechny problémy.

Dolů sešel v lepší náladě. Přece není svíčková bába. Posera.

„Vypadáš, jako kdybys celou noc chlastal,“ smál se Heřmánkovi, který si naléval kávu a posmrkával.

„A ty vypadáš, jako kdybys celou noc nespál,“ otočil se na Hrubana, který si mazal světlou bagetu máslem.

„Vlez mi na záda, Františku,“ zavrčel Hruban. Jakmile začal říkat Frantovi Františku, znamenalo to, že je otrávený.

„Já se vyspal slušně,“ oznámil jim Franta, aniž by se ho kdokoliv ptal. Neustále sledoval pohlednou hnědovlásku, která snídala s nimi. Smutně se na něj usmála. Mrkl na ni.

Po opulentní snídani vyrazili do hlavního domu, který ve dne vypadal ještě větší než v noci.

„Studujete? Připadáte mi jako studentka.“

„Ano, na Harvardu, ale teď si dávám pauzu, chtěla jsem být s otcem.“

„Vždycky jsem...“

Jejich krátký rozhovor skončil, protože vešli do hlavního domu a tam je vítal Eliáš Šimon alias Elijah Simmons.

„Jako mladý jsem po příchodu do Ameriky rohoval, proto mám boxing rád. Znal jsem spoustu slavných amerických boxerů, všechny jsem viděl boxovat. A teď bych rád ve městě vytvořil novou tradici.“ Simmons zářil. „Nejsem domluvený s žádným boxerským syndikátem, proto zatím nemohu pořádat zápasy, které mají všechno potřebné, ale pokud se mi povede uspořádat dvě nebo tři exhibice se známými jmény, jako jste vy, Franto, jistě s nimi budu mít lepší vyjednávací postavení. Nasnídali jste se dobře? Je čas prohlédnout si ring.“

Franta potřásl pravicí vysokému černochovi.

„Hurikán Jack,“ představil se štíhlý sportovec. Podle uší, několikrát zlomeného nosu a stisku ruky boxer. Ano, a to jeho přízvisko Hurikán také napovídalo.

„Franta the Machine Gun.“

Nacházeli se ve vstupní hale jedné téměř dostavěné budovy uprostřed města.

„Budete spolu boxovat,“ přešlápl Heřmánek z nohy na nohu.

„To mi došlo, vole,“ odpověděl Nekolný.

Plešatý trenér odvedl Hurikána Jacka stranou. Asi aby se s českým albínem moc nezahazoval. Mistr Evropy v Americe nic moc neznamenalo. Mač v Madison Square Garden už ano, ale stejně...

„Má to tu hezký,“ pronesl Franta pomalu, když je Simmons oplývající velikášskými gesty a slovy vedl dál do nitra budovy. Vadilo mu, že ze Simmonsville dnes viděl jen nová staveniště – starým, ještě nestrženým čtvrtím se limuzína vyhnula. A řídil někdo jiný než prve.

Prošli do haly, v jejímž středu se skvěl ring. Hurikán k němu zamířil, ale Franta se zastavil a ukazoval na vitrážová okna: „Přijde mi to skoro jako kostel, ne jako sportovní hala.“

„To je detail, asi mají divnej smysl pro architekturu.“

„Nejsem si úplně jistej, co je na těch oknech, samý příšery, zvláštní oči, vypadá to... divně.“

„Snad se nebudeš bát boxovat, Franto.“

„Hele, Jendo, kam se poděl Hruban? Přijel s náma, ale potom se někam zamotal.“

„Asi... není tady ani náš Šimon Eliáš, asi šli spolu.“

„Hele, se mi to moc nelíbí...“ Franta nestačil větu domyslet a už vůbec ne doříct, protože dveře, kterými před chvilkou vešli – on, Jenda Heřmánek, Hurikán Jack a jeho trenér – se s třesknutím zavřely.

„What the hell,“ zaslechli Hurikána Jacka od ringu. Ony se totiž zabouchly i protější dveře. Hala byla uzavřená.

Franta se otočil.

Žádný jiný východ z velké místnosti nepozorovali. Ve výšce čtyř metrů nad podlahou byl ochoz, na něm spíše tušili, než viděli židle. Tam by nějaký východ mohl být, jenže... čtyři metry je docela dost.

„To byl jenom průvan,“ rozesmátý Simmons jim zamával shora. „Občas se to stává! Kdybyste se viděli, vypadáte, jako

byste zahlédli ducha. No, no, oh wait. Jako kdyby vás pronásledoval a chtěl vám ukousnout prdel...," poslední slovo ho ještě víc rozesmálo. Předkláněl se.

Franta skoro čekal, že se vážený pan Simmons předkloní tak, že ztratí rovnováhu a spadne ze čtyř metrů na hlavu. Pokud by byl Frantovi sympatický, v tuhle chvíli by o veškeré sympatie přišel.

„Je to šílenec,“ zamumlal Heřmánek a šel zkusit dveře. Jo, šly otevřít, asi opravdu průvan. Franta si všiml, že v chodbičce se pohyboval nahrbený člověk, ale zmizel dříve, než si ho mohl pořádně prohlédnout.

„Co to bylo?“ došel Franta k Heřmánkovi.

„Co?“

„Ten za dveřma.“

„Nějakej chudák, sotva lezl, všimnul sis?“

Obešli halu. Moc hezky vybavenou, v takhle luxusních šatnách Franta ještě nikdy nebyl. Musel uznat, že všechno je vynikající. Jen... jen měl neustále divný pocit. A také si všiml, že Simmonsova veselost je poněkud hysterická, nucená, a že se magnát tu a tam příkrčeně rozhlíží.

Co se tady sakra děje?

Všude se rozlévala spousta světla z elektrických lamp, ale Franta měl dojem, že je tam šero, nepříjemné šero, které rozmazávalo obrysy věcí a měnilo je v cosi jiného, výhružného.

„Vejráš jako blázen, Franto, máš vykulený oči,“ pokoušel se žertovat Jenda, ale stejně mu nebylo do smíchu.

„Já nevím, Jeníku, jestli jsme neudělali tu největší chybu, co se dala udělat.“

Franta pro udržení kondice a zdravého rozumu běhal okolo Simmonsovy rezidence. Nepřišlo mu jako dobrý nápad vyběhnout ven mezi staveniště megalomanských projektů

a podivné ruiny, na jejichž hrobě Simmons stavěl své ocelové město.

Simmons pozval spoustu druhořadých celebrit. Filmových hvězdiček, co ještě pořádně nevyšly. Filmových hvězdiček, jejichž světlo pohasínalo. Bývalé sportovce. Bývalé politiky. Bývalé lidi.

Všechno bylo veliké.

Americké.

Chtěl se prezentovat, chtěl se ukázat světu. Dorazili novináři z druhořadých a třetířadých plátek. Jeden nebo dva novináři z lepších amerických sportovních redakcí se nechalo uplatit – jak jinak? –, aby přijeli referovat o *mači*, který měl být zlatým hřebem velkolepého – druhořadě velkolepého – večera.

Franta kromě tréninků absolvoval několik rozhovorů. Všichni se ho ptali na Simmonse, jaksi moc netušil, co odpovídat. Co Franta nevěděl, jistě dodá novinářům pan Simmons, když ne na zlatém, tak na stříbrném, přinejhorším postříbřeném podnose.

S Hurikánem Jackem se měl podruhé vidět až v ringu. Snažil se Jendu s dr. Hrubanem dotlačit, aby o něm něco zjistili. Rád šel do ringu se soupeřem, kterého předtím viděl boxovat. To se tady nepovede, ale informace by se hodily.

Borec z jihu.

Prý rychlý jako vítr, jako hurikán.

Poměrně dost vítězství s podobně málo známými boxery.

Jinak nic nevěděli.

Sakra!

„Prostě se mi to tady nelíbí,“ pronesl Franta dutým hlasem, když měli za sebou kontrolu bandáží. „Jako kdyby bylo něco špatnýho ve vzduchu,“ nemohl zůstat potichu.

„Do prdele,“ zahuhlal Jenda Heřmánek.

„Ale prachy budou dobrý, přestaň sejčkovat, Franto,“ rozčílil se dr. Hruban. „Seš jak svíčková bába! Něco ti leze na mozek.“

„No právě.“

„Ale já si nemyslím, že je tady něco divnýho, podle mě ti jednoduše přeskočilo.“

„To bude asi z těch ran do hlavy, co pořád dostávám.“

„Nech toho.“

„Čeho sakra?“

„Nech si kecy pro sebe, nikdo na ně není zvědavěj,“ dr. Hruban byl bledý. Zdálo se, že za posledních několik dnů v Simonsville zhubnul. „Zítra sbalíme prachy a vypadnem.“

„Smrdí to tady rybama,“ nakrčil Franta nos a potom se hořce rozesmál. Bylo to absurdní. Když boxoval ještě jako amatér, protivníci se mu smáli, že páchne uzeninami. Že prý je cítit jako salám a taliány a buřty. Aby ne, když se učil na uzenáře.

„Ty si jako myslíš, že vítěze obětují strašnému mořskému božstvu a poraženého upečou a sežerou?!“ opakoval Hruban a hystericky se rozesmál.

Nekolný s Heřmánkem si vyměnili ustarané pohledy.

„Vyhod' ho ven,“ zavrčel Franta. „Takhle se nemůžu soustředit, sakra! Ještě kvůli němu dostanu přes hubu.“

Lidé řvali.

Ječeli a hulákali, mávali a dupali.

Nekolný měl americké publikum rád, hodně řvalo, ječelo, hulákalo a mávalo. Dokázalo si užít každý mač. Pokud tedy za něco stál. Když se boxeři dost nesnažili, všechno řvaní, ječení a hulákání se obrátilo proti nim.

Zahlédl několik československých vlajek. Dobře si všiml, že polovina jich má zmatené barvy. Modrou na místě červené, bílou na místě modré.

Snažil se soustředit na mač. Na ring.

Simmons usoudil, že Franta je větší hvězda, proto byl Hurikán veden jako vyzyvatel, takže už byl v ringu, rozvíčoval se a poskakoval.

„Skáče jako koza,“ poznamenal Heřmánek, který se prodíral davem hned po Frantově levici, a Franta vyprskl smíchy.

Pak se ocitl v ringu.

Vždycky si uvědomil, jak to místo miluje. Jak je pro něj vším. Jak celou svou existencí směřuje do boxerských rukavic a do života, který jiným může připadat hloupý a drsný, ale on si nedokázal představit nic lepšího.

Sudí byl... třetířadý. Takový upocený panák ve špatně padnoucím, zjevně úplně novém úboru. Bodovní rozhodčí sedící kolem ringu vypadali seriózně, ale ringový sudí neustále mrkal a houpal se ze strany na stranu. Franta si toho všiml už v šatně při udílení předzápasových instrukcí.

Teď z něj navíc táhnul chlast.

„Chlapci, udělali jste chybu, že jste s tím souhlasili. A já udělal ještě větší,“ mumlal sudí místo toho, aby jim opakoval, jak se nemají dopouštět nedovolených úderů a jak chce čistý zápas. „Ale teď už není cesty ven, jsme v pasti. Už nám zbývá se jenom modlit.“

„Co jako?“ zíral na něj Hurikán.

„Třeba Zdravas Mária,“ odsekl ringový sudí.

Ozval se gong, který je pro každého boxera stejný, tak jako zazvonění pro Pavlovova psa. Franta měl ve zvyku jít okamžitě do útoku, získat si převahu hned od začátku a nepustit se jí.

Hurikán se pokusil udělat to samé.

Střetli se uprostřed ringu, zatímco diváci pokřikovali nadšením.

Hurikán proti kulometu. Oba spustili rychlé sekvence úderů, ale zpočátku šly všechny do krytů protivníka, pouze pleskaly po rukavicích, žádné pěkné rány do obličeje nebo žeber.

Franta se vyklonil doleva a našel škvíru v Hurikánově krytu. Hurikán pohyboval nohama, jako kdyby je měl ztuhlé. Nebyl zvyklý tančit jako Evropané. Boxoval spíš jako těžká váha než welterová, málo pohybu.

Franta zaznamenal jeden dva bodované zásahy, ale to bylo všechno. Hurikán se odpoutal a zlepšil kryt.

První kolo uteklo rychle.

Minutová přestávka ještě rychleji, Jenda Heřmánek mu něco vykládal, snažil se poradit, ale Franta ho neposlouchal. Obvykle se na rady trenéra nedokázal při mači soustředit.

A dnes to bylo ještě horší.

Sledoval Hurikána v protějším rohu. Každou vteřinu z minutové přestávky.

Druhé kolo. Šli do sebe ostřeji než předtím. První rozbil kryt protivníka Hurikán. Zasáhl Frantu několikrát do obličeje, rozsekl mu obočí a Franta cítil, jak mu po obličeji teče krev.

Nesnášel, když krvácel.

Vždycky ho to našťvalo.

Jenže ani vztek mu teď nebyl k ničemu. Hurikánova obrana byla skvělá, příliš se nehýbal z místa, ale rukama vykrýval drtivou většinu Frantových ran.

Franta zvýšil intenzitu úderů.

Hurikán se stáhl do obrany ještě víc, ale nenechal se zatlačit do rohu. Tam ho Franta potřeboval dostat. Zbavit ho i posledního centimetru manévrovacího prostoru a potom ho seřezat.

Nesnášel, když krvácel.

Nesnášel, když mu někdo obnovil staré zranění v obočí.

Gong!

Zase přestávka.

Franta se rozhlížel po divácích, když se vracel do rohu. Trochu ho překvapilo, že už nekřičí a nepovzbuzují. Byli ztišeni. Seděli na místech, oči upírali na ring, ale v hale bylo tiše jako v kostele.

Něco je jinak.

Něco je hůř než předtím.

Jenda se mu snažil dávat rady, ale brzy zmlknul, protože jeho hlas se rozléhal, obvykle se při zápase neslyšel, tady a teď ano.

Vteřiny minutové přestávky mezi tříminutovými koly se vlekly jako nikdy předtím. Franta se modlil, aby zazněl gong a on se mohl vrátit do snadnějšího, jednoduššího, lépe pochopitelného světa o sebe pleskajících rukavic.

Franta mu provizorně ošetřil roztržené obočí.

A konečně gong.

Oba boxeři okolo sebe kroužili. Nejistí. Nevěděli, jestli se mají bít, nebo ne. Franta zaklel a šel po Hurikánovi.

Napálil mu jich několik rychle za sebou do žeber.

Zastavil až ho podivný zvuk. Così, co nedokázal pojmenovat.

Narovnal se, kašlal na kryt, Hurikán mu vytnul jednu na bradu a Franta padl k zemi.

Přetočil se na břicho a hodlal okamžitě vstát.

Zastavil se v polovině pohybu, v jakémisi podivném, nepohodlném kleku.

Kdyby byl blázen, možná by zvuk mohl přirovnal ke zpívání. Část diváků stála, hlavy měla zvrácené dozadu a z úst jim vycházelo cosi, co mohlo být zpěvem. Řevem?

Hurikán pomohl Frantovi na nohy. Jeden jako druhý neměli ani pomyšlení, že by se mlátili dál.

„Co budeme dělat?!“ Hurikán měl vyvalené oči a přemáhala ho panika. Stejně jako část diváků, které nepopadlo podivné šílenství. Ringový sudí se k nim naklonil, neječel, třásl se po celém těle a zadrmočil: „Oni se přišli pomstít. Přišli si vzít zpátky, co je jejich!“

Franta mu jednu vrazil a uspal ho.

Vždycky chtěl něco takového udělat, ale nikomu by to nepřiznal.

„Musíme zmizet, sakra!“ S Hurikánem se dostali z ringu. Hurikánův trenér se ztratil. Heřmánek na ně pokřikoval a ukazoval k jednomu z východů. „Musíme odtud zmizet, než to bude ještě horší.“ Bylo jedno, že mluví česky, Hurikán ho i tak pochopil.

Dostali se do poloviny cesty k východu, když strašlivý chór ustal. Žádné pozvolné utichání, ale jako když utne. Náhlé ticho bylo mnohem děsivější než předchozí nelidské zvuky.

Jedna čtyřicátnice v hodně odvážném modelu hrábla po Nekolném. Její na rudo nalakované nehty vypadaly jako zakrvácené pařáty.

Pevně ho svírala za předloktí levé ruky, bál se, že ho poškrábe.

„Flákní jí jednu, sakra!“ zařval Heřmánek, který se otočil a všiml si, že se Franta zastavil.

Nemohl.

Nemohl udeřit ženu.

Natočila se k němu. Oči měla v sloup, bylo vidět pouze bělmo. Zatínala mu nehty do předloktí stále ostřeji, až vytryskly první krůpěje krve. Franta byl tak fascinovaný a vyděšený, že nevnímal ani Heřmánkův křik, ani bolest.

Hurikán proběhl dveřmi a zmizel v chodbě.

Cosi se snažila říct. Cosi se snažila vykřiknout. Franta se k ní naklonil, aby slyšel, co.

Znělo to jako: „Iä, Iä, Iä.“

Boxer František Nekolný se rozchechtal, ze všeho nejvíc to totiž připomínalo hýkání starého dobrého českého osla. Smíchem ji však rozzuřil.

„Co kurva děláš?“ zahulákal Heřmánek stojící ve dveřích vedoucích z haly.

Žena máchla druhou rukou proti Frantovu obličejí.

Instinkty a reflexy převzaly vedení.

Vyškulbl se ze sevření, jistě, vzala si s sebou kus jeho kůže, ale to bude muset přežít. Vykryl její útok pravačkou a vytnul jí krátký ostrý hák přímo na bradu. Uspal ji. Padla naznak a Franta se provinile rozhlédl.

Co jsem to udělal?

Mlátit ženskou?!

„Dělej, do prdele!“ řval Heřmánek.

Franta proběhl úzkou uličkou. Několik dalších lidí, které nepopadlo tohle šílenství, se k němu snažilo prodrat.

„Iä, Iä, Iä!“ bizarní hýkání naplnilo celou halu.

Nekolný konečně dorazil k Heřmánkovi a společně vylítli na chodbu. Když se za nimi zavřely dveře, oddechli si. Hýkání k nim doléhalo jen tlumeně.

Ale... sílilo.

Běželi chodbou. Hurikána nikde neviděli, jeho dlouhé svalnaté nohy ho jistě nesly daleko a pryč od všeho toho...

Šílenství.

Šílenství.

To jediné slovo se točilo Frantovi v hlavě. Ve škrábancích na předloktí ho páliło. Jed? Zašklebil se nad vlastní pitomostí.

Vypadli ven z budovy.

Heřmánek doslova, protože na prahu zakopl. Rozrazil si dlaně o beton. Možná více krve, než by člověk očekával.

Franta mu pomohl na nohy.

„Ne aby ses mi smál.“

„Sundej mi rukavice,“ odvětil Franta. Celou dobu je měl na ruku. Pořád měl na sobě boxerské boty a trenýrky, jinak nic. Vzduch venku byl chladný, byl večer a od moře vál rybami páchnoucí ostrý vítr.

„Kdybys řekl prosím, taky by ti huba neupadla.“

„Co se to tam stalo?“

„Nevím, nechci nad tím přemýšlet, radši bych chtěl vědět, jak se odtud dostanem.“

„Já něco slyším.“

Jenda Heřmánek se uchechtl: „Já taky.“

„To hejkání, je to slyšet až sem. To se všichni zbláznili nebo co?“

Z budovy vyrazilo několik dalších lidí, co se prve nepřidali k šilencům. Ani Jenda, ani Franta se je nesnažili zastavit. A lidé nevypadali, že by si s nimi chtěli promluvit. Chtěli jen co nejrychleji zmizet, v očích nekonečný děs.

Franta zahlédl hnědovlasou Karen a rozeběhl se k ní. Lekla se ho: „Co se vám stalo?“

Došlo mu, že je celý od krve z rozbitého obočí: „To nic není, to je drobnost. Co se děje?“

Okolo nich vládl prvotřídní chaos.

Zahlédl ohromný nákladní vůz, který se prořítel po hlavní silnici dvacet metrů od nich. Přejel dva nebo tři prchající, potom se pokusil otočit, ale převrátil se a začal hořet.

„Musíme pryč. Oni to otci říkali, všichni mu to říkali, ale on neposlouchal.“

„Co mu říkali?“

„Že je tohle město prokleté,“ zasyčela Karen a dala se na útěk. Heřmánek s Nekolným usoudili, že směr, kterým pohledná magnátova dcera prchá, je stejně dobrý jako kterýkoliv jiný, a vydali se za ní.

Ve staré, pobožené části města byl překvapivý klid.

Karen nemohla popadnout dech, Heřmánek se vyděšeně rozhlížel, po pouličním osvětlení ani památky. A Franta se trásl zimou.

„Co se děje?“ naklonil se Heřmánek ke Karen.

„Nevidíš, že sotva dejchá?! Co ti asi řekne, vole?!“

Vtiskli se do výklenku jednoho ze zachovalejších domů. Heřmánek vzal za kliku a dveře do temného průjezdu se otevřely, samozřejmě že se zaskřípěním.

„Je mi kurva zima,“ jektal zuby Franta. Všechn adrenalin se ztratil. Zůstala adrenalinová kocovina, nejhorší ze všech. Heřmánek za nimi zavřel dveře. Husté šero, v němž se daly rozeznat jen obrysy.

„Všichni mu to říkali,“ zasípala Karen.

„Co?“ unisono se otázali Franta s Heřmánkem.

„Všichni tátovi říkali, že město je prokletý, že patří někomu jinému, že pokud se tady bude něco dělat, stavět, oni se vrátí. Měli to tady posypat solí a zapomenout na celou zkurvenou zátoku.“ Karenin hlas byl docela jistý. Pokud se oba Čechoslováci báli, že dívka ztropí hysterickou scénu, zatím to na ni nevypadalo. „Musíme tady boxerovi sehnat něco na sebe, jinak zmrzne.“ Karen už také drkotala zuby, vždyť měla na sobě jen večerní šaty. „A já taky.“

„Myslíte tady v baráku?“ zeptal se Jenda Heřmánek.

„Lidé odtud nejdříve prchali a zbytek vyhnala armáda a federální úřady, nesměli si s sebou nic brát. Takže tu třeba něco bude.“

Spíše po hmatu, než že by jim pomáhaly oči, se dostali na schodiště. Tam se situace zlepšila, protože v průčelí domu byla velká okna, dávno rozbitá. Pronikalo jimi dost měsíčního svitu.

V jednom bytě nic. Jen nepořádek a plíseň. Franta se připlížil k oknům na ulici a poslouchal. Měl dojem, že slyší ten odpor-
ný zpěv. Potrásl hlavou. Možná si to představoval.

Všechno mu připadalo jako hloupý sen, strašlivá noční můra.

V druhém bytě našli nějaké páchnoucí svršky. Franta kašlal na to, že oblečení smrdí a nesedí mu, nasoukal se do něj. Karen se uvolila vzít si jakýsi kabát.

„Kdo se sem vrátí?“ ozval se Franta, kterému konečně přestaly cvakat zuby.

„Cože?“

„Říkala jste, že se sem měl někdo vrátit, že před tím vašeho otce varovali...“

„Ve městě se před pár lety stalo něco hrozného... Nějaká cizí rasa, prý vypadali jako žáby, nestvůry... Bylo to tady jako válečné pole, pak to ututlali, kdyby otec...“ Karen mluvila nesusvisle, ale příběh se z jejích vět nakonec poskládal.

Před několika lety odtud uprchl do Arkhamu mladý muž. Přinesl zvěsti o podivném kultu, který převzal vládu nad Innsmouthem. Jednalo se o přímé ohrožení bezpečnosti. Karen si nebyla jistá detaily. Americká armáda společně s federálními úřady podnikla ofenzívu, ostřelovala z ponorky útes nedaleko pobřeží. Obyvatelé města byli dílem vybiti, dílem utekli do moře a zbytek byl internován v koncentračních táborech po celých Spojených státech.

A potom přišel Elijah Simmons s ideou revitalizace města. S pompézním plánem.

A přesvědčil úřady, že...

„Chtěl postavit nové město, tohle zbořit, dokázat, že lidská práce a představitivost je nadřazená všemu a všem, pořád to říká, pořád to vypráví, už to umím slovo od slova.“

„Do prdele,“ zavrčel Jenda Heřmánek.

„Mně to zní celý jako blbost,“ podotkl Franta. „Jenže když si vezmu, co jsme viděli, tak...“

„Musíme se dostat do Arkhamu,“ Karen šeptala.

„Teď v noci? Neviděl bych to jako dobrej nápad. Počkáme, až noc přejde. Třeba nám někdo přijde na pomoc.“

„Jendo, ty jsi snílek.“

„A ty, Franto, vůl.“

Noc byla dlouhá a studená. Nakonec si sedli k sobě, choulili se jeden k druhému a odpočívali. Nikdo z nich úplně neusnul, tedy... až na jednoho, který byl pověstný tím, že dokáže usnout kdykoliv a za jakýchkoliv okolností...

„Vstávej, Franto, ty vole.“

„Vstávejte, Franto.“

K Frantovi Nekolnému zdálky doléhaly dva hlasy. Mužský a ženský. Byly sotva víc než šepotem. Spánek měl plný divokých snů o nemrkajících očích a bizarních podmořských krajinách.

„Vzbud' se!“

Otevřel oči.

Zázrak se nestal.

Pořád byli v opuštěném domě v Simmonsville. Karen, bleďá jako smrt, nyní opatrně vyhlížela z rozbitého okna na ulici. „Mysleli jsme si, že vás nikdy nevbudíme.“

Plížili se podél rozstřílených a částečně vyhořelých domů. Vedla je Karen, která se ve městě alespoň trochu vyzнала. Když se ze staré zástavby určené k demolici dostali do sousedství stavenišť, Franta pocítil úlevu. Věděl, že je to pitomost, že nebezpečí jim hrozí pořád, ale ty staré domy v něm vzbuzovaly děs.

Zatím nikoho nepotkali.

Došli na vyvýšeninu, kde měli dělníci zřízený tábor. Několik obytných maringotek... prázdných.

„Já... jsem se zbláznil,“ pronesl Jenda dle Franty zbytečně nahlas, když se otočil směrem k moři a přístavu.

Franta se podíval stejným...

Karen vyjekla a podklesly jí nohy. Musela se ho zachytit.

V přístavu se doslova vařila voda. Vystupovalo z ní něco... něco strašlivého. Gigantický tvor, který bil dlouhými chapadly do hladiny. Hlavohruď plná očí nad ohromnou tlamou. Na

břehu stály desítky lidí jako bizarní uvítací výbor, mezi nimi i Simmons s Hrubanem.

„To nemůže být pravda,“ hlesla Karen.

„Třeba se nám to zdá,“ nadhodil Franta, který se rozhodl, že nebude panikařit. Na paniku bude čas jinde a jindy, ne tady a teď. Aspoň pokud chtějí přežít.

Voda se vařila i dál od břehu.

Zřejmě se od nedalekého výhruzně nahrbeného ostrova blížil další netvor.

První zrůda lezla na břeh.

Na břeh plný lidí nebo lidem podobných tvorů. Nebyli od přístavu tak daleko, aby si mohli nevšimnout, že někteří z nich mají na sobě smokiny či večerní róby. Brzké ráno zase naplnil ten odporný zvuk, v němž se ozývalo hýkání: „Iä! Iä!“ Tentokrát Frantovi rozhodně nepřipadalo vtipné.

Přístav i blízké uličky se hemžily stovkami a tisíci netvorů.

„Před několika lety jsme se je pokusili zničit, povraždit, zavřít do lágrů,“ poznamenala dutým hlasem Karen. „A teď se přišli pomstít.“

Mezi maringotky na vyvýšeném místě vběhla skupinka... tvorů, připomínali ohromné škaredé mloky. Se syčením si to namířili přímo proti trojici zoufalých uprchlíků.

„Jendo, dostaň ji pryč,“ kývnul ledově klidný Franta hlavou. „Zdržím je.“

„Ale...“

„Padejte!“

Franta shodil páchnoucí halenu, aby se cítil volnější. Neměl už samozřejmě rukavice, ale ruce měl pořád omotané bandážemi. Nadechl se. A potom spustil svůj proslulý kulo-met. Mlátil do nich, jeden hák střídal druhý, neplýtvat direkty, tu a tam vyslal dva, tři zvedáky.

Bodoval každým úderem.

Docílil několika bleskových knockoutů.

Tohle je jenom začátek. Třeba se to neděje jenom tady, třeba vycházejí z moře na tisíce místech, aby si vzali tenhle svět. Jenže Franta neměl čas přemýšlet, co by se mohlo dít jinde ve světě.

Měl práci.

Jeho pěsti vylétly podobny raketám a poslaly dalšího hnusného mloka do temnoty. V tu chvíli se před Frantou objevil dr. Hruban, oči vytřeštěné, a sápal se po něm.

„Co sem komu udělal,“ zavrčel Nekolný a sejmul svého manažera levým hákem.

Sny jsou zvláštním místem, v němž neexistuje čas, prostor má své vlastní zákonitosti a logika se ohýbá podle potřeby. Lidé přicházejí a mizí bez varování, zvířata promlouvají a struktury se opakují, aniž by v nich člověk nacházel smysl. Co se tedy stane, když začne realita připomínat krajinu snění? Město kolem se rozpadá, vzácné chvílky vědomí se prolínají s podivnými vizemi a věci, na které se člověk mohl spolehnout, jsou náhle jako pohyblivé písky. Na druhé straně právě v nich se může skrývat hlubší pravda.

Michaela Merglová

POSLEDNÍ BRÁNA

Pavel Renčín

Stroj se pootočil. Hodiny začaly odbíjet. Michael úplně slyšel, jak o sebe drhnou kola neviditelného, gigantického mechanismu města. Ulice se zvedaly. Domy vyrůstaly ze země jako houby. Koryta řek se propadala a plnila se vodou, zatímco se přes ně skláněly mosty. Silnice se rozvíjely jako stuhý a pokrývaly se kůží dlažby. V parcích vyrůstaly pahýly, které postupně rozkládaly pavoučí nohy větví, a ty se vzápětí obsypávaly listovím. Obří neviditelné hodiny se zastavily. Město se probudilo.

„Neviděli jste tu malou holčičku?“ zeptal se Michael a odkašlal si. Hledal slova, kterými by ji popsal. „Zrzavé vlasy po ramena. Zelené oči.“

„To mi neprijde moc originální,“ řekla Kočka.

„Mele kraviny. Ten banální typ kravin, ty jsou nejhorší...“ zabručel Medojed.

„Myslím, že ty sentimentální jsou horší,“ přela se Kočka.

„Jak může někdo vraždit vzácný minuty mého života kravinama?“ nechápal Medojed. Převalil se znuděně na záda a začal se drbat na břiše. „Haló, trumbero! Tady žádný dítě není! Díkybohu!“

Michael se rozhlédl a uvědomil si, že je ve snu. V tom, co se mu už tolikrát opakoval. Pokaždé trochu jinak. A pokaždé trochu stejně.

Kočka se k němu otočila. „Naše vědomí přichází do tohoto světa a vstupuje do nás v okamžiku zrození.“

Ve vzduchu cítil benzín, ale nebylo vidět zdroj zápachu. Seděl na zídce, ze které měl dobrý výhled na východní čtvrt města. Říkal jí Hodinová, podle vysoké Hodinové věže, která

mohla být nějakým snovým odrazem Big Benu. Pod jeho nohama se rozbíhaly schody, vedoucí na náměstí o desítku metrů níž, v jehož středu bublala fontána se dvěma delfiny ve skoku. Tvar jejich prohnutých, oblých těl připomínal srdce. Náměstí pokrývala dlažba v barvě světlého písku, vedlo z něj sedm ulic, rozbíhaly se jako natažená chapadla. A právě v těch ulicích byl zakopaný pes. Když se minule Michael pokusil do jedné z nich vstoupit, objevil se na protilehlé straně náměstí, jako by na něj právě vešel. Bylo to bláznivé, matoucí. Jak už sny bývají.

Musel v tom být nějaký trik, tak už to ve městě chodilo. Michael shlížel dolů, zatímco vedle něj seděla dvě zvířata a o něčem se hádala.

„Ty si máš tak na co stěžovat. Jsi jen přízemní šelma, vůbec netušíš, v čem spočívá krása architektury...“, vztekala se Kočka.

„Co si o sobě, do prdele, myslíš? Seš fakt úplně blbá!“ vřeštěl Medojed.

„Jsem si jistá, že má Tourettův syndrom,“ zašeptala Kočka po straně, zatímco se Medojed vzteky válel v prachu. Okázale ho ignorovala, hrubým jazykem si uhlazovala kožíšek.

„Proč se sem pořád vracím?“ zeptal se Michael, zatímco shlížel na náměstí s Hodinovou věží. Vybavovaly se mu podrobnosti minulých návštěv. Snažil se zaměřit se na drobné rozdíly. Tuhle část města objevil teprve nedávno. Nedokázal se z ní pohnout dál, přestože se měnila jen málo.

Až se ráno probudí, nedopřeje si šálek kávy, ani si nevyčistí zuby... Ani nevstane z postele, ne dřív, než se vše pokusí zapsat. Zakreslí do mapy nové ulice, zaznamenaná všechno důležité, co dokázal udržet v paměti. Dnes ho třeba zaujal dům s obřím balkonem, který vypadal jako patizon. A támhleta socha... díval se na pětimetrového mramorového muže s nádherným tělem Davida, který měl namísto hlavy starodávný CRT monitor. Taký mramorový. A právě k soše Michael nakonec vyrazil.

„Co je to za bytost?“ zeptal se.

„Kdo je Tereza?“ ptala se Kočka.

Michael se na ni zmateně podíval. A přitom si byl jistý, že s těmito zvířaty se ve městě už párkrát setkal.

„Tereza je moje holčička,“ odpověděl Michael a náhle se rozplakal. I ve snu cítil, že pláče doopravdy, že mu po tvářích stékají slzy.

Medojed na něj vypouklil oči, chvilku strnul v nehybnosti, než se ozval krátký fičivý zvuk. Zvíře spokojeně vycenilo zuby a kolem něj se rozlil odpudivý zápach. „To budou ty ančovičky.“

Kočka znechuceně odvrátila hlavu a švihala ocasem ze strany na stranu.

„Kde je Tereza?“ zeptala se. A její slova zazvonila do naprostého ticha.

„Je v tomhle městě,“ zašeptal Michael.

„Ztracená v tomhle zasanym městě!“ přizvukoval Medojed.

A Michael se probudil.

Bylo tři čtvrtě na pět, venku ještě tma. Když si to uvědomil, málem se rozbřečel. Co by dal za to pořádně se vyspat. Ale spoň jednou. Jedinkrát. Jen na chvíli zavřít oči a vše vypustit. Zkontroloval chytré hodinky, které ukazovaly, že spánek opravdu stál za to. Spal sotva dvě hodiny. Převrátil se na druhý bok a ještě zkusil zkrotit myšlenky. Soustředil se na svůj dech. Tři sekundy nádech. Sekundu počkat. Čtyři sekundy výdech. V hlavě mám prázdno... Stačilo pár minut, aby věděl, že prohrál. Nemělo to cenu. Ráno se mu dralo pod víčka. Vzdálené zvuky ulice ho neúprosně vracely do reality. Někde v domě se rozjel výtah.

Takhle se nedá žít. Stiskl zuby a posadil se na posteli. Opuchlý obličej mu připadal jako maska. Tvář potažená cizí unavenou kůží a mezi rty nepříjemná pachut' zkaženého de-

chu. Na tyhle myšlenky teď ale nebyl čas. Sáhł pod polštář a vylovil deník v odřených deskách, do kterého si už dávno začal zaznamenávat útržky snů. Doplnil do něj další verzi mapy Hodinové čtvrti. Načrtnul sochu mramorového CRT boha. Symbolizovala něco? Přemýšleł. Zkoumal asociace, které se mu vybavovaly při vzpomínce na sochu. Ta hlava s obrazovkou bude asi důležitá. A ta mohutná postava podobná Davidovi – je to ještě David, když je velký jako Goliáš? A co penis? Měl ho vlastně? Nebo byl něčím zakrytý? Michael si nedokázal vzpomenout.

Když po půl hodině zaznamenal vše, co vydoloval z paměti, odšoural se do kuchyně ke dřezu plnému špinavého nádobí. Vylovil z něj skleničku a zvedl ji proti světlu. Musel přimhouřit pálicí oči, ale bylo vidět, že v ní předtím bylo něco hnědého a lepivého. Šplíchl do ní trochu rumu a zapil prášek. Tak jo. Oblékl si odrbané reklamní tričko, ve kterém rozhodně nevypadal jako obchodník, jímž kdysi byl.

Chvilí hledal po pokoji kombinézu. Oblečení leželo ve vrstvách, paprsky světla prorážející si cestu žaluziemi příliš nepomáhaly. Všiml si stopy po rozlitém kafi, které z linky steklo po bílé skřínce a zaschlo jako krev. Konečně vylovil z hromady kabátů černožlutou kombinézu a oblékl se. *Nasraný sršeň*, tak ho nedávno popsal jeden kamarád. Ještě helma... našel ji odloženou ve vaně. Klíče v jedné z motorkářských bot. O pár minut později už nakopl krosku a vyrazil na místo, kde mu zaručeně pomůžou.

„Jak to myslíte, že mi nemůžete prodat prášky na spaní?“ zlobil se na mladou lékárnici s vlasy staženými do culíku.

„Jsou jenom na předpis, musíte zajít za svým obvodním lékařem. On vás vyšetří, a pokud to uzná za vhodné, předepíše vám je.“

„Podívejte, já jsem za ním byl. Vždyť mě znáte. Víte, že jsem si je u vás už několikrát vyzvedával. Ale teď tu prostě není! Odjel na dovolenou,“ lhal Michael, protože jeho praktik si nejspíš myslel, že při té spotřebě se Stilnoxem kšeftuje, a tak mu odmítl napsat další. „A nedalo by se to nějak vyřešit?“

„Musíte za lékařem. Tady jste v lékárně.“

„Já je ale potřebuju teď!“

„Tak to vás budu muset zklamat. Budete si přát ještě něco jiného?“

„Zaplatím vám za ně,“ zašeptal a začal se hrabat v peně-
žence.

„Promiňte, ale nemůžu vám je dát. Jestli nechcete něco jiného, tak vás poprosím, abyste uvolnil místo dalšímu zákazníkovi.“

„Potřebuju pomoc...“

„Prosím, odejděte,“ odpověděla ledově klidně lékárnice.

„Co si o sobě, do prdele, myslíš?!“ vystřelilo z něj. Zarázil se, šokovaný snad víc než ona. „Moc se omlouvám,“ zachraptěl.

Otočil se na podpatku a z lékárny utekl.

Slunce zářilo, jako by chtělo někoho zabít. Bylo podzimní dopoledne, ale lidi se po parku courali v tričkách. Michaelovi se na čele perlil pot, protože motorkářská kombinéza není ideální oděv, když je venku jak v sauně. Cítil se malátný. Potřeboval smrtící dávku kofeinu. Objednal si v blízké kavárně flat white a svalil se na lavičku. Přemýšlel, upíjel kávu a čekal, až kofein nastoupí. Sáhl po mobilu a začal googlovat. Musí sledovat myšlenky ke kořenům. Nejde o spánek a nespánek. To sny jsou klíčem ke všemu... Musí najít odborníka, který mu pomůže s těmi sny. Který vysvětlí, proč se mu každou noc zjevuje to tajemné město. Proč mu v něm zmizela jeho milovaná holčička.

Procházel v mobilu titulky, ale všechny se mu před očima mlžily. Promnul si víčka. Nedokázal přečíst jediný nápis. Strach mu vylétl až do krku. Panika. Přestává vidět!

„Jak rozlišit sen a realitu, to je, oč tu běží,“ řekla Kočka a hned pokračovala. „Test štípnutím je podle Stephena LaBerge neprůkazný ve více než osmdesáti procentech případů.“

„Srát na štípnutí,“ zavrčel Medojed. „Nebojím se bolesti. Jako při tý havárce. Ty jsi skučela. Byla jsi posraná až za ušima. No vážně, málem jsem se z toho tvýho kňučení poblil. Nevim, co je strach! Zabiju strach!“

Kočka ho ignorovala a dál přednášela. „Nejčastěji používanou metodou testování reality jsou třeba nápisy. Texty ve snech bývají nestabilní, nejdou přečíst nebo se každou chvíli mění. To může být spolehlivá známka toho, že sníme. Vědci z Wisconsinské univerzity v Madisonu...“

„Anebo to, když s tebou mluví dvě zasraný zvířata,“ zachechtal se Medojed.

„Trauma vede k závislosti, závislost prohlubuje trauma,“ řekla nepřítomně Kočka.

„Co jste vy dva zač?“ zeptal se Michael.

„Jsem Kočka.“

„A já Medojed. Nevim, proč s tebou ztrácím čas, ty zmrde.“

„Ale kdo jste?“

Mlčeli.

Michael se rozhlédl a kolem bylo město ze snu.

Hodinová věž a náměstí pod ní. Vstal z lavičky a na víko odpadkového koše odložil papírový kelímek s nápisem skcubratS. Sestoupil po ošlapaných schodech až k fontáně, kde proti sobě strnulo ve skoku sousoší dvou kosatek, a zadíval se na obra, který stál o dvě desítky metrů blíž k Hodinové věži než minule. Michael se postavil na špičky, ať se ale namáhal sebevíc, do obrazovky monitoru na krku sochy neviděl. Byla vysoko, otočená vzhůru ke slunci.